

Cele șapte zile ale creației

Vrem să studiem primele patru zile ale creației, deci pregătirea lumii materiale. Sperăm ca mai târziu să cercetăm înțelesul lor spiritual; acum însă vrem să vedem ce a avut loc în fiecare zi și felul în care aceasta ne este prezentat nouă. În Geneza 1,1 am văzut că Dumnezeu a creat la început cerul și pământul. Abia în ziua a cincea este din nou vorba de „a crea”; până în momentul acela nu găsim nimic altceva decât o prelucrare și ordonare a pământului, așa cum aceasta este descrisă în Geneza 1,2. Nici măcar plantele nu sunt privite ca o creație deosebită, deoarece ele nu sunt un suflet deosebit cu o conștiință. Ele sunt simplu produse vii ale pământului. Am spus deja că Geneza 1 nu vorbește atât de mult despre tot universul, ci mult mai mult despre pământ, care după starea de pustiu și gol este restaurat de Dumnezeu și ordonat, ca să fie un loc de locuit pentru animale și înainte de toate pentru stăpânul lor, omul. În primele patru zile ale creației Dumnezeu a făcut lucrarea de pregătire, care trebuia să premerge crearea animalelor și a omului. După ce Duhul Sfânt a vorbit în versetul 1 despre tot universul, în versetul 2 El limitează câmpul nostru vizual asupra pământului, și în ziua a treia îl limitează și mai mult, asupra „uscatului”. În ziua a șasea Duhul limitează atenția noastră la omenirea care locuiește pe uscat, și mai târziu la *un popor* din această omenire, și anume la Israel, ca în final să îndrepte toate reflectoarele de lumină asupra unei singure Persoane din Israel, spre care arată tot Vechiul Testament: Isus Hristos. Începând de la El se lărgește din nou câmpul revelației lui Dumnezeu: din Ierusalim, Iudeea și Samaria Evanghelia merge spre Asia Mică, Grecia, da, la Roma și spre toate popoarele. În final vine timpul, când tot pământul va fi plin de cunoașterea Domnului, și după aceea urmează starea veșnică: cerul nou și pământul nou! Și toate acestea sunt prezentate deja simbolic în Geneza 1, așa cum vom vedea mai târziu.

Ziua întâi

„Și Dumnezeu a zis: »Să fie lumină!« Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut lumina, că era bună; și Dumnezeu a făcut despărțire între lumină și întuneric. Și Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi. (sau ,o zi’)”

Prima activitate a lui Dumnezeu este plutirea Duhului Său peste ape. Dumnezeu are pe om înaintea ochilor Săi, și pretutindeni unde este vorba de fericirea și bunăstarea lui, găsim Duhul la lucru. „*Trimiți Duhul Tău: ele sunt create și înnoiești fața pământului.*” (Psalm 104,30) Acesta este țelul lui Dumnezeu aici: prin Duhul Său El este pe punctul de a înnoi ce în versetul 2 nouă ne-a fost prezentat ca fiind stricat: „*Și Dumnezeu a zis*”. Această legătură între Duh și Cuvânt este foarte remarcabilă în Scriptură, așa cum vom vedea mai târziu și la aplicarea spirituală. „*Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui*” (Psalm 33,6). Prin Cuvântul lui Dumnezeu au fost pregătite cerurile (Evrei 11,3), prin suflarea Lui cerul se înseninează (Iov 26,13). Dumnezeu vorbește. El nu vorbește unui lucru sau unei ființe, ci Cuvântul Său este expresia voinței Sale creatoare libere. Vorbirea Lui Îl caracterizează ca Creator suveran, care cheamă ce nu există, ca și cum ar exista (Romani 4,17). De zece ori se spune în Geneza 1: „*Și Dumnezeu a zis*”, din aceasta de opt ori ca poruncă pentru o lucrare ordonată și creată: în prima, a doua, a patra și a cincea zi câte o singură dată, și în ziua a treia și a șasea zi (când are loc o lucrare dublă a lui Dumnezeu) de câte două ori.

Și Dumnezeu a zis: Să fie lumină! De trei ori citim, că El a zis: „Să fie!”, și anume în versetele 6 și 14 (aceeași formă a verbului). Dar în rest se deosebește foarte mult lucrarea din prima zi de lucrarea din celelalte zile.

(1) Aceasta este singura zi care nu începe cu zorii zilei, ci cu străpungerea deodată a întunericului de lumina deplină. Dumnezeu a zis să lumineze lumina din întuneric (2 Corinteni 4,6).

(2) De cele mai multe ori porunca lui Dumnezeu se îndreaptă spre un material de bază, care se transformă sau din care trebuie să rezulte ceva nou; așa poruncește El apelor în ziua a treia și a cincea, și pământului în ziua a treia și a șasea. Când Dumnezeu spune: Să fie o întindere, și: Să fie luminători, atunci lipsește această materie de bază, dar se precizează locul: o întindere în mijlocul apelor și luminătorii pe întinderea cerului. Toate acestea lipsesc în prima zi. Dumnezeu zice simplu: Să fie lumină!

(3) În afară de aceasta în versetele care urmează găsim permanent în poruncă un alt verb decât cel din împlinirea poruncii. Așa de exemplu: Să fie ... Și Dumnezeu a făcut (versetele 6, 7, 14, 16). Vezi și toate celelalte cinci cazuri. Dar aici citim: Să fie lumină. Și a fost lumină. În afară de aceasta în limba ebraică este aceeași formă a verbului: *Jehi oor va jehi oor*. Nici o lucrare a lui Dumnezeu, nu: Dumnezeu nu a făcut absolut nimic: Dumnezeu a creat. El a poruncit simplu existența luminii, și ea a fost imediat prezentă.

(4) Toate celelalte lucrări, care încă nu existau, sunt fără articol în poruncă, și ele primesc articol în împlinirea lor. Însă la lumină lipsește articolul în ambele cazuri. Aici Dumnezeu nu creează lumina, ci El cheamă lumina și lumina vine.

Toate aceste caracteristici, prin care lumina se deosebește de toate celelalte lucrări din celelalte zile, sunt de mare însemnătate. Mai mult decât toate celelalte, lumina este legată cu Ființa lui Dumnezeu. Dumnezeu este Lumină și în El nu este nici un întuneric (1 Ioan 1,5). Ar fi nepotrivit să se spună, că Dumnezeu a creat lumina. Lumina a existat veșnic, căci Dumnezeu este lumină. Întunericul nu a fost veșnic, de aceea diferența din Isaia 45,7: „*Eu sunt Domnul ... Cel care întocmesc lumina și creez întunericul*” . Nici materia nu este veșnică. Dumnezeu este Duh și nu materie (Ioan 4,24); când El a transformat energia în materie, prin aceasta a luat naștere ceva unic în felul lui: o creație. Totul este material în Geneza 1, dar lumina este energie pură, înrudită direct și rezultată direct din ceea ce este Dumnezeu: izvorul oricărei puteri și oricărei lumini. Lumina locuiește la El (Daniel 2,22). El știe drumul spre locuința luminii (Iov 38,19); El Se îmbracă cu lumina ca și cu o haină (Psalm 104,2) și împrășteie lumina în jurul Lui (Iov 36,30). El locuiește într-o lumină în care nu poți pătrunde (1 Timotei 6,16).

Așa înțelegem aici de ce se poate vorbi de lumină, înainte să fie vorba (abia în ziua a patra) de soare, lună și stele. Nici un om din timpurile de demult nu ar fi ajuns la gândurile înțelepte, să vorbească despre lumină, fără să fie prezent un purtător al luminii. Soarele este pentru om așa de la sine înțeles și de nelipsit, că el niciodată nu ar vorbi de lumina caldă, strălucitoare, decât numai în legătură cu soarele. El ar începe cu soarele. Dar Dumnezeu nu face aceasta; soarele nu este dumnezeire, ci este nimic altceva mai mult decât o lucrare a lui Dumnezeu, care pentru El vine abia pe locul patru. El nu are nevoie de o sursă, ca să facă să lumineze lumina, căci El însuși este lumina. Pentru noi astăzi nu mai este un gând străin faptul că există lumină strălucitoare independent de soare (să ne gândim de exemplu la lumina nordului și la fosforescență), dar Dumnezeu este totdeauna înaintea cuceririlor noastre. Astăzi înțelegem, că odată cu crearea cerului și pământului a intrat și lumina, căci lumina în înfățișarea pe care noi o cunoaștem nu este altceva decât o însușire a materiei create. Când pământul a devenit pustiu și gol, Dumnezeu a făcut „întunericul norilor scutece” ale mării (Iov 38,9), dar în prima zi El a alungat acest întuneric prin Cuvântul puterii Sale. – Sunt mai multe diferențe între prima zi și celelalte zile.

(5) De șapte ori citim în Geneza 1, că ceea ce Dumnezeu a pregătit era bun. Cu excepția celei de-a șaptea oară, care se referă la *tot* ce a făcut Dumnezeu (versetul 31), totdeauna citim scurt: Și Dumnezeu a văzut că era bun. Însă numai aici citim: Și Dumnezeu a văzut *lumina*, că ea era bună. Pe nici o altă lucrare a lui Dumnezeu nu stă așa de pregnant această pecete „bună” cum ea stă asupra luminii, care, așa cum am spus, este legată direct cu Ființa lui Dumnezeu. Expresia nu înseamnă: după ce Dumnezeu a chemat lumina, El a văzut că ea corespundea așteptărilor Lui, ci în limba ebraică vrea să spună: El a văzut lumina cât de excelentă era. El S-a bucurat de lucrările Sale (Psalm 104,31). De fapt există o mulțime de expresii, care se întâlnesc de șapte ori în acest capitol (capitolul 1,1.2.3): după versetul 1, care în limba ebraică conține șapte cuvinte, urmează cele șapte zile, și de șapte ori „era bun”, de șapte ori „a face”, de trei ori câte șapte „pământ” (ce era pregătit) și de cinci ori câte șapte „Dumnezeu” (Cel care a pregătit). Și așa merge mai departe.

(6) Și ca să completăm numărul șapte, încă două diferențe remarcabile față de celelalte zile. Expresia „... era bun” este în continuare totdeauna încheierea unei lucrări a lui Dumnezeu, aici însă nu este. Dacă lumina exprimă Ființa lui Dumnezeu, atunci este necesar să fie pregnant diferențiată de întuneric, expresia a tot ce este în contradicție cu Ființa lui Dumnezeu. De aceea aici trebuie să se continue, că Dumnezeu desparte lumina de întuneric, atribuind fiecareia o anumită parte din cele 24 de ore. „*Căci ce părtașie are lumina cu întunericul?*” (2 Corinteni 6,14) Vai de aceia care nu fac această diferențiere, „*care socotesc întunericul drept lumină și lumina drept întuneric*” (Isaia 5,20).

(7) Această despărțire este așa de importantă, că aici Dumnezeu Însuși o face. În ziua a doua este întinderea, cea care face o despărțire (în versetul 7 se mai poate traduce și astfel: „... și ea a despărțit apele ...”; compară cu versetul 6!), și în ziua a patra luminătorii cerești au dat naștere la o despărțire (versetele 14 și 18). Niciunde, în afară de Vechiul Testament, nu citim că Dumnezeu face o despărțire, decât numai aici. Desigur, El dă oamenilor deseori indicația, ca ei să-L urmeze în această despărțire între ce este sfânt și ce nu este sfânt (Ezechiel 42,20), între ce este curat și ce este necurat (Levitic 10,10; 11,47; 20,25; Ezechiel 22,26; compară cu Isaia 59). Despărțirea sau „ruptura” este deosebit de caracteristică în primele trei zile, în timp ce „înmulțirea” este caracteristică pentru ultimele trei zile.

Caracteristica „despărțirii” în primele trei zile se vede și în denumirea diferitelor părți: Dumnezeu numește lumina „zi”, întunericul „noapte”, întinderea „cer”, uscatul „pământ” și strângerea de ape „mare”. Darea numelui nu merge aici mai departe. Numai noțiunile mari de spațiu și timp sunt schițate aici pentru om, - mai târziu el însuși are voie să dea nume animalelor (Geneza 2,20) și el însuși își primește numele de la Dumnezeu (Geneza 5,2), dar acestea sunt în afara capitolului nostru. Aici este vorba nu numai de a da nume, ci chiar mai mult, de a schița spațiul de viață al omului neînsemnat. Toate aceste „nume” sunt folosite aici într-un înțeles mai limitat decât ele îl au în realitate. Când Dumnezeu socotește în zile, atunci sunt totdeauna douăzeci și patru de ore, așa cum sunt aici cele șapte zile ale creației, dar pentru om Dumnezeu hotărăște numai perioadele de lumină ca „zi”, perioade în care el „*iese la lucrul său și la munca sa până seara*” (Psalm 104,23). Tot așa „cerul” este pentru Dumnezeu universul (Geneza 1,1), dar pentru om este atmosfera în care el respiră, din care el primește ploaie (1 Împărați 18,45) și unde păsările zboară (Geneza 1,20). Așa „pământul” pentru Dumnezeu este globul pământesc, peste care El domnește (Geneza 1,1; Isaia 40,22), dar pentru om este uscatul, pe care el locuiește. Și așa sunt „mările” pentru om, nu nesfârșita întindere de ape (Iov 38,8-11), ci numai ceea ce este în afara uscatului.

Când Dumnezeu a chemat lumina, intenția Lui nu a fost ca ea să rămână permanent pe pământ, ci ca ea să alterneze cu noaptea, într-un ritm, care cu adevărat este ideal pentru corpul omenesc.

„Soarele își cunoaște apusul. Tu aduci întuneric și se face noapte” (Psalm 104,19.20). „A Ta este ziua, a Ta și noaptea” (Psalm 74,16). Dumnezeu comandă noaptea ca o binecuvântare pentru om, căci El este Cel care „dă somn preaiubitului Său” (Psalm 127,2), și Cel care a făcut pe om așa fel, că el „doarme și se trezește, noapte și zi” (Marcu 4,27). Și nu este remarcabil, că acest ritm zi-noapte nu depinde în primul rând de soare, căci soarele a apărut ca atare abia în ziua a patra! Pământul însuși este prin rotirea lui prima cauză a ritmului zi-noapte. Dacă s-ar fi remarcat mai devreme aceasta, că a fost zi și noapte înainte să fie soarele, atunci nu l-ar fi învinovățit așa de ușor pe Kopernikus și pe Galilei că lezează Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia însăși le dă lor dreptate. Desigur, sunt de acord că Scriptura nu ne învață cosmografia, însă cu siguranță ea nu ne consolidează în părerile noastre preconcepute false.

Primei zile îi urmează seara, când pentru prima dată devine vizibil că lumina nu luminează permanent pe oameni, ci în mod regulat alternativ cu noaptea, la care fiecare noapte va trece printr-o dimineață într-o zi nouă. Dumnezeu nu lucrează noaptea (compară cu Ioan 9,4) și prin aceasta se face aluzie la ritmul de viață normal al omului. Nu că Dumnezeu ar dormi, așa cum nici în ziua a șaptea nu era obosit și ar fi avut nevoie de odihnă adevărată – dar El arată ce trebuia să fie săptămâna de lucru normală a omului în prima creație (Exod 20,8-11; Psalm 104,23; 1 Tesaloniceni 5,7a).